

[Jørgen Jensen]

ville. Og hvis den modstandsgruppe, som jo også er dukket frem, imod den økonomiske politik vil være mere bevidst end den modstandsgruppe, som er imod dansk medlemskab af EF, hvis de, som udtaler sig om, at nu vil den socialdemokratiske gruppe ikke tage flere nedskæringer og belastninger på det arbejdende folk, virkelig vil stå fast og være modstandsgruppe ikke alene til den 7. juni 1979, men igennem hele sommeren og efteråret, når tingene kommer frem, er der mulighed for at føre en anden politik.

Ole Vig Jensen (RV):

Jeg har ikke mange bemærkninger på dette tidspunkt af debatten. Jeg skal i det store og hele nøjes med at komme med nogle kommentarer til de ministerbesvarelser, som er givet, idet jeg da også kan takke på det radikale venstres vegne for positive besvarelser på flere af de spørgsmål, som vi har stillet.

Jeg var glad for finansministerens besvarelse af spørgsmålet om budgetsamarbejdet mellem staten og kommunerne. Jeg er også enig med finansministeren i, at dette arbejde har udviklet sig i en gunstig retning i de senere par år. Men tilbage er jo, at vi alligevel har de tilbagevendende kriseagtige forhandlinger her omkring sommertid, og det er stærkt generende for kommunerne, det går jeg ud fra at finansministeren ved alt om, jeg tror, han har hørt det før. Det er vel den situation, vi skal søge frem imod at undgå, og da må man jo erkende, at i dag, hvor kommunerne administrerer omkring $\frac{3}{4}$ af de offentlige udgifter og derfor i deres arbejde har stor betydning også for den samfundsøkonomiske udvikling, er det meget ønskeligt, at man intenst og til stadighed har en sådan kontakt mellem staten og kommunerne, at man kan styre udviklingen bedre, end vi har kunnet indtil nu.

Jeg skal ikke på dette tidspunkt stille yderligere spørgsmål, men nøjes med at opfordre regeringen til at overveje spørgsmålet om at etablere et organ, mere permanent end tilfældet er i dag, som kunne sikre en bedre styring af budgetsamarbejdet mellem staten og kommunerne. Jeg tror, det ville være i alles interesse.

Jeg har en enkelt kommentar til arbejdsministeren, og den har måske i virkeligheden lidt sammenhæng med det, vi har drøftet

omkring budgetsamarbejdet mellem stat og kommune. Jeg synes i øvrigt, det var en god og glædelig redegørelse, arbejdsministeren gav om udviklingen på arbejdsløhedsområdet – hele området, også de unge. Der var en klar nedgang i antallet af arbejdsløse. Desværre ved vi jo, at ser vi blot lidt længere frem, stiger tallet igen til op over 200.000. Men jeg tror – og det skal siges, synes jeg – der er en nøje sammenhæng mellem de forholdsvise gode tal, som arbejdsministeren her er i stand til at lægge frem, og så de udgifter, som kommunerne er blevet sat i for at sikre denne positive udvikling. De ting hænger, så vidt jeg kan se, meget nøje sammen netop i dette budgetår.

Til statsministeren. Jeg var glad for at konstatere, at statsministeren er enig i, at der er behov for at få en skattereform og vel først og fremmest en fradragsreform. Jeg var også glad for at høre, at statsministeren mente, at i virkeligheden trængte det sig på. Men jeg forstod også, at det ikke lå – for at bruge statsministerens egne ord – lige om hjørnet. Derfor kunne det da godt være, at jeg skulle have stillet spørgsmålet til skatteministeren for at få et mere præcist svar. Ikke blot fordi det er skatteministerens område, men jeg kunne måske forestille mig, at det er skatteministeren, der trækker i den forkerte retning. Nu er det vel for sent at stille spørgsmål, vi nærmer os jo snart afslutningstidspunktet, men jeg vil ærlig talt være forundret, hvis ikke skatteministeren er enig i, at som tingene udvikler sig i disse år på det skattepolitiske område, er det nødvendigt med en skattereform, ikke blot ud fra et almindeligt retfærdighedssynspunkt, men jeg tror også, det i dag har betydning for, at man overhovedet kan styre den samfundsøkonomiske udvikling.

Statsministeren havde også nogle bemærkninger om det energipolitiske, og jeg forstod, at der i øjeblikket foregår forhandlinger mellem de nordiske lande om en fælles energipolitik, dog uden at noget er afklaret. Jeg forstod, at nordmændene stiller, skal vi sige kommercielle krav i spørgsmålet om et energisamarbejde. Det er nok forståeligt på en måde; jeg synes også, at vi naturligvis skal betale nordmændene den pris for energien, som de i øvrigt kan få, men skal der være nogen mening i at fremhæve det nordiske samarbejde som noget særligt historisk og